

РУСЕ ТРЯБВА ДА ЖИВЕЕ

Какво са девет години от живота на един човек? А от живота на един град?

С какво ще запомнят последните девет години петнадесетгодишните?

Девет години, през които децата остаряха преждевременно.

Девет години, през които страхът, че Русе ще престане да съществува, сближаваше непознатите по улиците, когато сълзи от хлор и безсилни замъгляваха очите им и кашлица раздираше гърдите им.

Девет години, през които не ни се разрешаваше дори да говорим за това, че сме заложници на голямата химия.

Търпението на русенци свърши! Чашата преля! И за да не станат тези девет години последните в историята на града ни, възникна идеята за окупационната стачка на Дунав мост. Тя започна като символична, за да се дадат още 5 дни на правителството да разреши въпроса по дипломатически път.

Но 9 години символична смърт стигат!

Пет дни символична стачка стигат!

От тук нататък НИЕ трябва да изберем

или ефективната смърт, която никой не може да каже дали ще дойде при земетресение или при поредната авария в Гюргевските заводи — или ефективната окупационна стачка на Дунав мост, която ще започне в СРЯДА — 4 ЮЛИ 1990 Г. от 19 ЧАСА.

С тази ефективна стачка ние ще изразим нашето желание да живеем в Русе без страх, че ще бъдем отровени. С това ще покажем, че е крайно време за РУСЕНЦИ да се мисли КАТО ЗА ХОРА!

Русе трябва да живее! А за да живеем НЕЗАБАВНО химическите заводи в Гюргево трябва да преустановят своята дейност!

НЕКА САМИ ДА СИ ПОМОГНЕМ С НАШЕТО НЕПОДЧИНЕНИЕ!

Свобода СТЕФАНОВА